

Ďábelský sjezd z pohoří Brenta

Kamení, šotolina a nerovné cesty. Tak vypadá adrenalinová jízda **PO CYKLOSTEZCE** z dvoutisícovky Monte Spinale. A to je jen jedna z náročných tras, které vás čekají v italském pohoří Brenta.

DANA EMINGEROVÁ

Z italského městečka Madonna di Campiglio se koukám na zubatý masiv pohoří Brenta, který rozehrává ohnivý koncert v červeném soumraku. Všechno vypadá tak klidně, až nadpozemsky. To ale netuším, že mě ráno čeká peklo. Ďábelský sjezd z Monte Spinale.

Na celodenní cyklistický výlet po trase pro experty nás provází sám strůjce nového trentinského cykloprojektu Dolomity Brenta Bike David Aldrighetti.

Vymyslel a vyznačil v horách důmyslnou síť tras kolem obrovských skalních masivů, tyčících se k nebi z širokých zalesněných dolin pohoří Brenta. Sto sedmdě-

sát kilometrů horských cyklostezek ve velkolepé kulise alpské přírody na jihu Trentina, plné skalních věží, strmých stěn a azurově modrých jezer.

Krpál pro experty

Z horní stanice lanovky Monte Spinale ve výšce 2 100 metrů nad mořem se spouštíme po kamenité stezce mezi kvetoucími loukami do údolí. Zatím ještě neprší, ale oblaka nad vrcholem nevěstí nic dobrého.

Držím se pevně řídítek a křečovitě brzdím. Tohle mám sjet?! Předě mnou letí z kopce David Aldrighetti a naše VIP – olympijská vítězka Kateřina Neumannová. Vůbec jim nevadí, že cesta je samý šutr a šotolina.

Mí dospívající synové mi vždycy tvrdí, že čím rychleji kolo roz-

jedete, tím snáze nerovnosti překonáte. Jenže člověk musí být pánem svého stroje, aby něco takového mohl riskovat. Zatím kolo ovládá mě. Mám pocit, že spíš udělám kotrmelec přes řídítka, než zdolám strmý sráz. A jak se tak bázně kodrcám, sklouzne mi noha ze šlapky, padám na ostré kamení. Koleny je odřené a v mých nových kalhotách je díra, jako kdyby mi fešný dres prokousla myš. Kruci!

Opatrně však kopec sjíždějí i ostatní členové našeho týmu. A kdesi daleko za námi vede kolo z kopce pěšky jedna kolegyně, která už od rána hlásá, že cyklistiku nesnáší. Člověka napadá, proč sem tedy jezdila.

Čtete na straně 26 ►

SED MOSSIT

res exerit, cus ernat.

Fic tem ab il iumUs, qua L. Ublica;
non vives con pro unum pate
mer ad adhUritemo tectota sum
aut poraectus, cuptati officia sus
nulpurum vel illabor ionsequ
ibustectiis magna

aaaaa

aaallia doluptatur, alis dolorro doluptat unt, ut qui optatem poriori aeperumqui volor sed unt, volentotas velestrum arum hil inihit abor abore et aliquiae nimus doluptae. Ita doluptaquo vel id ernament aut quid que

Tutéž otázku si ale kladu i já. Kolo sice miluji, ovšem tohle? Jak jsem mohla tak nabubřele souhlasit, že se vydám na výlet pro experty? Vzdát to však nechci. Tvrdohlavě znovu pokouším krpál a hopsám přes trávu mimo cestu.

Asi po pěti stech metrech se stezka začíná ostře točit, kameny mizí a já se to z kopce odvážím víc pustit. Skutečně! V rychlosti pneumatiky nerovný terén přeskakují téměř bez problémů. Přestávám se bát. A dole se cítím jako královna Brenty.

Líjak v Údolí slunce

Ale to byl jen začátek. Hned poté šlapeme do kopce proti proudu křehčalově čisté bystřiny Sarca di Campiglio k vodopádu Vallesinella. Duha nad zpěněnou vodou vyprovází poslední paprsky slunce, které k nám dnes pronikají. Za vodopádem přenášíme kola po skaliscích do smrkového lesa na úzkou pěšinu plnou kořenů. Za chvíli už přichází z Val di Sole (Údolí slunce) pořádný líjavec.

Na pastvinách hledáme útočiště pod střechou opuštěné salaše. Ani po půl hodině pršet nepřestává, a tak pokračujeme v cestě parkem Adamello. Čeká nás přejezd přes horský průsmyk do Comana.

Když vidím strmou kamenitou lesní cestu vzhůru, jsem šťastná, že leje jako z konve. Mám té trasy pro experty už opravdu dost. Ani Kateřina Neumannová se na výšlap přes horský masiv v tomhle počasí nijak nadšeně netváří. Výlet svorně vzdáváme.

Jen David Aldrighetti je zklamáný, protože v blízkém Údolí slunce většinu roku neprší. A tak nám alespoň vypráví, jaké by to bylo, kdybychom dvě hodiny šlapali vzhůru na vrcholy a pak se smohli kochat výhledy na Lago di Molveno na opačné straně pohorí Brenta.

Promočení bivakujeme v malé hospůdce na náměstí v Pinzolu. Salon s hracími automaty, kde za poledne nikdo není, ověšujeme promočeným oblečením. Polonazí, ale v teple si dáváme horký čaj a bombardino. Pak přijíždí speciální cyklotaxi s přívěsem na kola a přesouváme se oklikou podél

masivu Brenta na východ do hotelu na břehu jezera v San Lorenzo in Banale.

Tady nejsou rodinné stezky

Ráno je obloha azurová, stejně jako lehce zvlněná hladina jezírka Lago Nembia pod okny hotelu. Ve vodě se odráží vysoká a rozeklaná šedooranžová skála. Čeká nás celodenní výlet, po „rodinné trase“. Na kolech míříme podél jezera Molveno do stejnojmenného městečka a odtud po silničce volným tempem do Andala. Tady ovšem „rodinná stezka“ končí.

A začíná zase šílený sešup a následně stejně strašný výšlap

SED MOSSIT res exerit, cus ernat. Fic tem ab il iumUs, qua L. Ublica; non vives con pro unum pate mer ad adh

zion stojí na malebném náměstíčku hned za kostelem.

Zlaté hory

Masiv Brenta na kole doporučuji všem cyklošlencům, ale manželky s dětmi tu raději posílejte jen na pěší túry přes horské salaše. Ty jsme absolvovali hned následující dva dny tunelem Terres po stezce Dolomiti Brenta Trek – Country abyly báječné.

Šlapala je s námi i sedmiletá Lucka, dcerka naší olympijské vítězky v běhu na lyžích. Ochutnávali jsme čerstvé sýry na salaších, pískali jsme na sviště a pak jsme nocovali vysoko v horách v chatě Peller.

SED MOSSIT res exerit, cus ernat. Fic tem ab il iumUs, qua L. Ublica; non vives con pro unum pate mer ad adh

do městečka Sporminore. Zjišťuji, že včerejší sjezd byl jen legrační rozcvičkou. Kolegyně, která nenávidí kola, to dopředu vzdává a jede taxíkem. My ostatní pomalu sjíždíme. Naším strážným andělem je Fabio Gerola z Trentínské turistické centrály. Ujistiňuje nás, že se nemusíme bát, že to zvládnem.

Nic jiného mi nezbyvá. Ale příště už bych se rozmyslela, zda sem znovu vyrazit. Mým dospívajícím

synům i manželovi by se však přesně tohle líbilo.

Ani si nemám komu stěžovat, a tak se řítím střemhlav do údolí po nejtěžší stezce, jakou jsem kdy jela. A pak znovu nahoru do kopce. Kupodivu mi to jde lépe než dolů. Předjíždím, „namakaná“ z rodinných výletů, některé své kolegy a nakonec kolem romantické zříceniny finišuji mezi jablečnými sady do Sporminore. Náš půvabný pen-

Ráno jsem si přivstala na východ slunce. Nejdříve se objevil úzký pruh záře, jako by kdosi vystřelil šíp vítající nový den. Pak se světlo dalo na pochod. Paprsky pronikaly do všech děr a proměnily temné skály v hory ze zlata. A po tom pekle, co jsem tu na kole zažila, se konečně dostavilo uspokojení z pořádného sportovního výkonu. ■

d.emingerova@seznam.cz

Cestovatelské tipy

VYBRAL MILAN VODIČKA

aaaaa

aaa